

Amoreta je stvorena za vas, osmišljena da vas zabavi i opusti, da vam vrati osmeh na lice i okrepi dušu.

Ona vam donosi tople, ljubavne priče i servira ih isključivo da biste u njima uživali.

Amoreta je vaš odmor, razonoda i predah.

Ona postoji da bi vaše srce bilo ispunjeno kada zatvorite knjigu.

Amoreta i vi, na krilima ljubavi.

Poletimo zajedno u svet ovog romana.

www.amoreta.rs

AMORETA

Edicija: Voleti večno

Kerolajn Džonson
TRAGOVIMA SRCA
Darsi Landin
SUSRET SA SUDBINOM
Džin Adams
SNOVI NAŠE MLADOSTI
Merilin Baron
BOTIČELIJEVA VENERA

Edicija: Ljubav i vino

Heder Hejford
UKUS POLJUPCA PRELEPE ŠARDONE
UKUS POLJUPCA NESTAŠNE MERLO
UKUS POLJUPCA ZANOSNE SOVINJON
UKUS POLJUPCA EGZOTIČNE SAKE

Edicija: Misterija ljubavi

Ajla Grej
LUKA SPASA
T. D. Džouns
TRAŽI SE PRAVI MUŠKARAC
Gejl Mekmilan
FANTOM SA DALEKOG OSTRVA
Ketrin Mekdermot
BEG U PARIZ

Edicija: Bebe donose sreću

Misti Sajmon
BUKET ZA MOJU VOLJENU
Džudi Rodžers
NJEN NAJBOLJI DRUG

Edicija: Balovi i krinoline

Džulija Keli
STRAST I PREDRASUDE
STRAST I OSEĆAJNOST

Ne. Ne sme da dozvoli da je vidi tako ranjivu.

Bil je toliko približio usne da je mogla da oseti njegov dah na svojoj koži. Nežno je poljubio trag suze desno od njenog nosa, i drugu ispod njenog levog oka a potom i treću koja samo što nije kanula sa brade.

Mirisao je na toplu kedrovinu i dumbir.

„Tako“, rekao je i obrisao joj oba obraza svojim palčevima.

Pogledala ga je prvi put otkad je zaustavila kola. Oči su mu se caklile pod gotovo spuštenim kapcima. Iskrivljeno se osmehnuo i otkrio rupicu u desnom obrazu.

Pogled na njega delovao je čudesno umirujuće na nju. Šmrknula je i obrisala nos nadlanicom.

„Tako je bolje.“ Šakama joj je obujmio lice i oslonio čelo o njeno, dok je vrhovima prstiju lagano kružno masirao koren njene lobanje... brišući tako sve njene probleme. Sake se gotovo istopila od uživanja.

A onda je Bil svojim usnama okrznuo njene.

Usne su joj se ovlaš razdvojile, vrh njegovog jezika je skliznuo unutra, kušajući... zarivajući se... sve dublje i dublje.

Sake je iznutra sasvim malaksala i smekšala. Položila je ruke na njegova ramena, jedva ga dodirujući, bojažljivo, kako ga ne bi isprepadala.

Kako su se poljupci nizali... i dok su njihove usne istraživale, isprobavajući čas jedno a zatim nešto sasvim drugo, zaboravila je na opreznost.

UKUS POLJUPCA EGZOTIČNE SAKE

Heder Hejford

Posvećeno

Mom ocu bi bilo veoma drago da zna kako se isplatilo njegovo neumorno insistiranje, prilikom okupljanja za stolom, da se pravilno izražavam. Tata, posvećujem ovu knjigu uspomeni na tebe.

Dragi čitaocē,

Ako su vam već poznate Šardone, Merlo i Sovinjon Sen Pjer, možda mislite da znate sve o vinarским naslednicama iz doline Nape. Ali te priče pripadaju Šardi, Meri i Sofi. Knjiga koju sada čitate ispričaće vam sve o Sake. Pripremite se na iznenađenje!

Odrastala sam u brojnim američkim vojnim bazama širom SAD i u inostranstvu, što je otprilike izgledalo kao da živiš uz okretna vrata. Zamislite gomilu američke dece, raznolike same po sebi, koju preko dana nastavnici Ministarstva odbrane uče pravilima američkog engleskog jezika a koja posle škole kasape francuske glagole u pokušaju da se druže s mesnim stanovništvom. Zajednička potreba sve dece da imaju s kim da se igraju prevladavala je naše razlike.

I tu je bio početak moje opčinjenosti drugim kulturama.

Dok sam se bavila istraživanjem za potrebe knjige *Ukus poljupca egzotične Sake*, saznala sam ponešto o tradicionalnoj azijskoj civilizaciji. Naučila sam da su *kandži* prilagođeni kineski karakteri koji se koriste u modernom japanskom sistemu pisanja, a njih Sake nosi kao tetovažu, i zaljubila sam se u otmen način izražavanja istočnjačke filozofije, na primer u posloviци „Negledanje je cvet“. (Da biste saznali značenje ove očaravajuće fraze, nastavite da čitate.) Takođe sam naučila koji se rođendani smatraju posebno srećnim.

Bilo mi je zabavno i na časovima spravljanja poslastica i prilikom posete pravoj pekari u kojoj sam gledala kako se pravi baget, kako bih što tačnije opisala ljubav koju Sake oseća prema pekarstvu.

Kao što ste prihvatili njene povlašćene sestre, nadam se da ćete prihvatiti i Sake u svoj njenoj fantastičnosti, kako je i zahtevala da bude opisana.

Sve najbolje,
Heder Hejford

Prolog

„Dečko sa farme i naslednica.“ Ta se rečenica šapatom provlačila među gostima koji su dugo čekali da ceremonija venčanja otpočne. A tako se i činilo, spolja gledano, kada je Esteban Morales, čiji su ramena kipela ispod smokinga, poveo Sovinjon Sen Pjer, oličenje elegancije, čija je kestenjasta kosa bila zategnuta kako bi naglasila njeno ovalno lice, duž travnatog prolaza ka pergoli s koje se prelivala glicinija, gde je trebalo da se zavetuju na brak.

Stvarnost je ipak bila nešto složenija. Istina je da je mlada rođena u jednoj od najbogatijih vinarskih porodica Kalifornije. Ali kada se radilo o suštini, karakteru, nazovite to kako hoćete, prednost nad dinastijom Sen Pjer imali su doseljenički farmeri Moralesovi. Svi u Napi su to znali, ali se niko nije usuđivao da to glasno izgovori.

Kada je Bil Dajmond telefonom pozvan da se pojavi na imanju Sen Pjerovih ovog kasnog junskog popodneva, ni slutio nije o čemu se radi. Pretpostavio je da je reč o jednoj od letnjih svečanosti Ksavijera Sen Pjera, koje su bile vrhunac letnjih dešavanja u dolini Nape. Kao agent za promet nekretнина koji je povremeno angažovan da pomogne Šardone i Merlo Sen Pjer, Bil se prijatno iznenadio što je među izabranima.

A onda je otkrio da se radi o venčanju, ni manje ni više nego najstarije od Sen Pjerovih ćerki, što je po njega bilo još bolje. Bilu nije smetalo što početak ceremonije kasni već sat vremena. Kako bi iko mogao da se žali kada je Sen Pjer neštedimice točio vino? Bil je vreme provodio upoznavajući se

s drugima, jer uspešan agent za promet nekretnina ne može da bude stidljiv.

Ksavijer Sen Pjer je umeo da napravi zabavu, to je bilo jasno. Mnoštvo poznatih među zvanicama – *zar ono nije Mondavi, čuveni vinar?* – živa muzika i cveće kud god da pogledaš. Batleri su iznosili zakusku od trenutka kada se prvi gost pojavio. Ispod pergole se nalazila vinska bačva koja je služila kao oltar. A šta je i moglo da se očekuje osim neskrivenih počasti koja se ukazuje Dionisu, bogu vina koji je bio dobar prema Ksavijeru Sen Pjeru. *Veoma* dobar.

Bil je sedeo u drugom redu sa mladine strane. Gospoda s velikim ružičastim šeširom koja je sedela na počasnom mestu u prvom redu sigurno je bliska porodična prijateljica. Žena Ksavijera Sen Pjera više nije među živima, nastradala je pre mnogo godina u automobilskoj nesreći. Svaki put kada bi Bil čuo neskriveno zavidno mrljanje stanovnika doline da naslednice Sen Pjerovih imaju sve na ovom svetu, u njemu se budila inadzijska potreba da stane u njihovu odbranu. Čini se da je taj svet lako smetnuo s uma da su sestre Sen Pjer odrastale bez majčine ljubavi. Pri pomisli na svoju energičnu majku, Bil Dajmond nije mogao ni da pretpostavi kako to izgleda odrastati bez nje.

Mladenci su stigli pred oltar, muzika je prestala. Tri člana gudačkog kvarteta smestila su instrumente pod ruku a violončelista je spustio levu ruku niz vrat violončela dok je onu s gudalom odmarao na kolenu.

Sveštenik je čekao da se gosti umire, a onda se uz uvežban osmeh obratio mladencima: „Molim vas, držite se za ruke.“

Počelo je. Zašto onda Sofi ne gleda čežljivo u Estebana u ovom najvažnijem trenutku? Zašto zabrinuto zuri negde u daljinu, nabranog čela?

I gde je Ksavijer Sen Pjer, mladin otac?

Bil je postao svestan slabašnog zvuka *ćup-ćup-ćup*. Prokleti duvač lišća! Shvatio je da je do tog časa isključivao zvuk mašine jer se usredsredio na ceremoniju koja se odvijala pred njim. Neki otmeniji krajevi grada doneli su zabranu korišćenja mašina za uređivanje dvorišta vikendom i Bil se sa tim potpuno slagao.

Ali ovo nije bio zvuk duvača lišća. Zvuk je dolazio odozgo. I tada je spazio helikopter, veličine žira, kako se približava sa južne strane.

Ništa naročito. Veoma brzo će promeniti putanju.

Ali kako su sekunde ravnomerno odmicale, činilo se da helikopter, umesto da skrene, prilazi vinariji krivudavim letom, poput pčele. Pošto se čak i mladoženja osvrnuo da pogleda, među okupljenima se proneo učtivi kikut.

Buka se pojačala, i zaglušila službu, od koje je Bil čuo tek pokoju reč: „...ljubav... poverenje... brak je sveti zavet...“

Sveštenik je pokušavao da nadjača buku, koliko god je mogao. „Estebane Moralese, da li prihvataš ovu ženu za svoju venčanu suprugu, da je imaš i da je čuvaš...“

„Da“, prekinuo ga je Esteban, jasno i glasno. Još jednom se osvrnuvši, Esteban je desnu nogu gotovo neprimetno usmerio u pravcu sigurnog zaklona.

Bil Dajmond je diskretno pogledavao ka nebu, dok se oko njega žamor pretvarao u nervozni smeh. Jedni su se osvrtnali, drugi bradama pokazivali na nešto. Putanja helikoptera činila se pogrešnom; nije se kretao pravolinijski, niti je održavao postojanu visinu. Zanosio se sa jedne na drugu stranu, i nasumice podizao i spuštao.

„Sovinjon, da li prihvataš ovog čoveka za svog venčanog supru...“

„Da.“ S mesta na kom je sedeo, Bil je čitao sa usana.

Helikopter je bio sve bliži, i sve veći, kao kakva buba s velikim očima. Napetost je rasla. Bože, zašto se tako ljulja, kao da je pilot koji njime upravlja pijan? Jeza prostruja uz Bilova leđa. Da li će ga zaista prizemljiti ovde? *Baš ovde, usred venčanja?*

Visoko drveće čempresa koje je okruživalo imanje počelo je da se zanosi i ljulja. Bilu su se mišići napeli u nervoznom iščekivanju. Pogledajući uvis, sveštenik je povisio glas koliko je god mogao a da ne izazove paniku. „PremapunomoćikojusumidalecrkvaidržavaKalifornijaovimvasprogllašavammužemiženom. *Bežite!*“

Mladoženja je zgrabio mladu za ruku i povukao je ka bezbednoj kući, ali Sofi je nepomično stajala, usta razjapljenih

od užasa. Ne časeći ni časa, Esteban ju je podigao – ništa lakše za čoveka njegovog gabarita – i trkom pohitao ka kući.

„*Krenite!*“, povikao je Bil, položivši šaku na leđa čoveku koji je stajao kraj njega. Žene su vrištale a muškarci vikali pod zaglušujućim štektnjem helikoptera.

„Pada!“

„Sklanjajte se!“

Stolice su popadale kao čunjevi za kuglanje. Ogromna žena koja je sedela kraj Bila oborena je na zemlju. On je zastao i povukao je nagore za ruku.

„Neće uspeti!“, povikao je neko.

„*Ustanite!*“, zaurlao je Bil na ženu. „*Hajdemo!*“

Žena je dahtala, trzajući se od bola. „*Ne mogu! Moj gležanj!*“

Pridigao ju je na noge. „Držite me za pojas!“ Iako će ga stajati glave to što se prihvatio takvog tereta, nije mogao tek tako da pobegne i ostavi ženu da nastrada u neminovnoj eksploziji.

„Srušiće se!“, izgovorila je žena drhtavim glasom, osvrćući se za sobom iz bolesne radoznalosti, što ih je još više usporavalo.

Bil ju je cimnuo ka pomoćnoj zgradi. „Samo nastavite! Ne osvrćite se!“

Ovo se zaista događalo.

Da li su svi vazduhoplovi ovako bučni? Bio je ovo prvi let Sake Sen Pjer. Pola sata, koliko traje let od San Franciska do Nape, nedovoljno je vremena da se navikneš na intenzivno brujanje motora helikoptera, čak i uz slušalice i muziku odvrnutu do daske.

A ako je njoj bilo bučno, kako li se tek osećala sirota Tejlor, njena malena oštrodlaka terijerka, koja joj je sedela u krilu i pomahnitalo dahtala.

Sake se nagnula kako bi nešto šapnula Tejlor u uvo. „U redu je, malena.“

Tejlor je liznula Sake po obrazu, a zatim nastavila da dahće, nervozno gledajući oko sebe, dok se Sake trudila da je uteši, češkajući je ispod brade.

Bacila je pogled na pilota sa glomaznom kacigom na glavi, u uštirkanoj beloј košulji otkopčanoj oko vrata i u sakou. Kada je bila mala, nije primećivala da se njen otac fino odeva. Sada kada je odrasla, shvatila je da je, čak i tako star, njen otac jedan od najprefinjenijih muškaraca koje je ikada videla. Ipak, činjenica da je ćerka Ksavijera Sen Pjera sada joj nije bila najvažnija; mnogo toga joj se ovog vikenda dešavalo prvi put. Iz zatvorske ćelije letela je pravo na skupocenu svadbu u vinarskoј oblasti gde će se susresti sa svojim glamuroznim sestrama licem u lice. Srce joj je snažno tuklo zbog izmešanih osećanja iščekivanja i slutnje. Kada slete, planirala je da se drži po strani i posmatra. Ne bi trebalo da bude teško jer će sva pažnja biti usmerena na mladu i mladoženju.

Podigao je desnu ruku s komandne palice kako bi joj pokazao nešto u daljini. „Vidiš li kuću?“, nadjačavao je zvuk motora. „Onu belu, sa bazenom!“

Kako su se približavali, predstojeće venčanje njene sestre delovalo je umirujuće na oca, hvala bogu. Ili ga je barem odvrćala od gnušanja koje je ranije pokazivao zbog stanja u kojem je zatekao Sake, svoju najmlađu ćerku, posle toliko godina.

Izvila je vrat. Čitav prednji deo helikoptera, sve do prostora pod njenim nogama, bio je od stakla. Kud god da je bacila pogled, valovitu dolinu pratili su redovi čokota koji su s obeju strana vodili ka niskim planinskim vencima. „Izgleda kao talasasti karton.“

Otac se, kao pravi gospodar imanja, samozadovoljno nasmešio.

Sake je povlačila rub svoje crne mini-haljine, iznova se diveći svetlucavim šljokicama. Otac nije čak ni trepnuo na cenu od sto osamdeset i devet dolara, ali za nju je to bila daleko najskuplja stvar koju je ikada posedovala. Opet nešto što joj se dogodilo prvi put.

Helikopter je odjednom poskočio uvis i zanjihao se, dok joj je stomak ostao *tamo* negde. „Ijaoj!“ Na staklu su ostali tragovi njenih dlanova.

„Drž’ se“, pribrano joj je rekao otac, kao da ova leteća snežna kugla nije ništa opasnija od vožnje toboganom u zabavnom parku *Siks flegs*.

Ali *ovo*, ovo je bilo sve samo ne zabavna vožnja helikopterom.

Bil Dajmond je pomogao ozleđenoj ženi da se skloni iza šupe – u nedostatku boljeg zaklona i ovaj će poslužiti – gde je ona samo klonula na travu. Prekršivši sopstveno upozorenje, provirio je iza ćoška. Tik iznad oltara, helikopter je zabrektao, stao, pa ponovo zabrektao. Protresao se i zanjihao usred vazduha u kratkom nestvarnom trenutku, poput jo-joa kada izgubi zamah.

Bil se ponovo sakrio iza šupe, čučnuo i pokrio glavu rukama, spremajući se za udar.

Začuo se tup udarac, prolomio se prasak; zemlja je zadržala pod njegovim nogama. Žena kraj njega je zaječala. A zatim se samo čulo kako se grane čempresa lagano svijaju na svoje mesto.

Bil je provirio iza šupe. Travnjak je bio u rasulu. Stolice izvrnute, deo pergole se ulegnuo skroz do tla, cvetni aranžmani su bili pokidani i rasuti naokolo. Usred sveg tog haosa nalazio se helikopter, oštro nagnut na desnu stranu.

Rotori su bili nepokretni. Nije bilo ni dima, ni vatre, niti iskrivljenog metala.

Odnekud iz daljine, začuo se slabašan jecaj. Odnekud sa druge strane, muški glas je povikao: „Pozovite hitnu pomoć!“

Sve je postepeno počelo da oživljava. Zvanice su se oprezno išunjale iz udaljenih delova imanja i iz zgrada, otresajući se i pronalazeći svoje zagubljene šešire i cipele. Esteban Morales je iz vile potrčao ka mestu udesa, a za njim i njegova supruga, ne obazirući se na njegove povike da ostane gde je.

Merlo je istrčala iz zgrade u kojoj se nalazila laboratorija za kupaziranje vina, pravo u naručje svog dečka, koji je odahnuo.

„Jeste li dobro?“, Bil je pitao ženu koja je drhtala kraj njega. Kada mu je potvrdno klimnula glavom, otrčao je do olupine kako bi se nekom našao od pomoći.

Desna strana stajnog trapa helikoptera ležala je nedaleko od trupa, prelomljena napola pri udaru, što je objašnjavalo zašto se kabina tako opasno naginjala. Ali gle, nešto se kretalo iza odražavajućeg vetrobrana. Odškrinula su se vrata sa pilotske strane. Negde na Draj krik roudu čulo se zavijanje sirene.

A onda je iz helikoptera istupio Ksavijer Sen Pjer. Nagnuo se ispod propelera i potrčao do prednjeg dela helikoptera.

„*Bon après-midi!*“, pozdravio se, mašući Bilu i zapanjenim ljudima koji su se u sve većem broju okupljali u polukrug oko helikoptera, kao da je normalno to što se u maloj letelici srušio usred ćerkinog venčanja.

Bil je gledao kako Sen Pjer trza vrata sa svoje strane i kako se ona donjim delom zarivaju u tlo, povlačeći zemlju za sobom. Ponovo ih je cimnuo, ovog puta obema rukama, ali se vrata nisu pomerila.

„Hajde.“ Bil je rukom pokazao na okupljene. „Pomozite mu.“ On i još nekoliko mlađih ljudi uspeli su da isprave helikopter, držeći ga kako bi Ksavijer otvorio vrata.

Putnica se sručila licem na travnjak a zatim se izvalila čitavim telom, a za njom je sledio ranac ispisan grafitima.

„Slobodna je“, viknuo je Bil. Muškarci su pažljivo vratili helikopter na mesto.

Nevesta i njene sestre su se usudile da priđu bliže žrtvi. Svi su znali da je Sen Pjer ženskaroš. Da li je ovo njegova najnovija romansa? Devojka je nastavila da leži, nepokretna.

Bil je kleknuo kraj nje, a zatim se okrenuo zaludnim posmatračima. „Da li je neko doktor? Ili sestra?“ Bio je pravi trenutak da neko takav istupi. Ali video je samo Sen Pjerovi pajtaše: vinare, političare, zabavljače, koji su samo zurili u njega. Niko od njih nije bio ništa sposobniji da se pobrine za žrtvu helikopterskog udesa od jednog agenta za promet nekretnina.

Pogled je upravio na osobu koja je ležala na zemlji.

„Ne dirajte je“, povikala je žena negde pri dnu gomile, držeći telefonsku slušalicu priljubljenu uz uho. „Stižu ambulantna kola.“

Bil je nežno podigao kosu s devojčinog lica. „Jesi li dobro?“

Čitava scena izgledala je još neobičnije kada je iz helikoptera izletelo nešto što je ličilo na terijera i stalo da struže kraj devojke, pokazujući zube i režeći, sa vidno istaknutom donjom vilicom.

Bil je ispružio nadlanicu kako bi ga pas onjušio. „Polako, mališa.“

Pas je zacvileo, oblizao se i zadahtao.

„Drži se. Stiže pomoć.“

Bez mnogo ustručavanja, Ksavijer Sen Pjer je pružio ruku između Bila i putnice i podigao je na noge. „Nije ozleđena.“

Kada je stala na noge, Bil je primetio da se, uprkos sitnoj građi, nije radilo o devojčici. Nikako. Odmerio ju je od glave do pete. Njena kontura je lelujala, nije stajala nepomično. Bademaste oči ispod gustih tamnih obrva izgledale su potreseno, ali nije krvarila i činilo se da je i sve drugo na svom mestu. Jedini vidljiv dokaz njenog neprijatnog iskustva bila je mrlja od trave na obrazu, kao i žute latice ruže koje su se zakačile za njenu haljinu, ako se tako može nazvati parče materijala koje joj je jedva prekrivalo stražnjicu.

Oštrodlaki pas je nervozno kružio oko nje. Ksavijer ju je zagrlio, a zatim podigao pogled. „Sovinjon? Šardone? Merlo?“

Sofi i njene sestre su prišle, i dalje neme od šoka. Iza njih je sve utihnulo, kao pred oluju, jedino su se široke suknje deveruša nadimale na letnjem povetarcu koji se stvorio niotkuda. Svi su želeli da kasnije mogu da kažu kako su lično čuli prve reči koje je Ksavijer Sen Pjer izgovorio pošto se helikopterom srušio pravo na svadbu svoje najstarije ćerke.

„Predstavljam vam vašu polusestru Sake.“

Prvo poglavlje

Bogatstvo ne može da se sakrije. Sake je to mnogo puta čula a sada je svojim očima mogla da se uveri u istinitost takve tvrdnje. Obrazi su joj goreli jer je i sasvim suprotna tvrdnja mogla jasno da se primeni: siromaštvo je isto toliko upadljivo. Našavši se ispred svih članova svoje porodice iz Nape, znala je bez trunke sumnje da svi oni u svojim raskošnim šeširima i odeći šivenoj po meri mogu da je prozru kroz pretesnu i prekratku haljinu koju je tog istog jutra u žurbi odabrala, a u kojoj se osećala kao milioner do pre pet minuta, to jest u ona srećnija vremena. Ista ta haljina koja bi oduševila sve iz njene četvrti Mišon, ovde, u ovom ogromnom, elegantnom privatnom klubu koji se zove Napa, izgledala je nepojmljivo prostački. Sake je osećala kao da pored te haljine svi mogu da vide i Rikov jeftini stan, mogu da namirišu miris ustajalog ulja za prženje u hodnicima, čuju metalno odzvanjanje koraka po sivom stepeništu, pod rukom osete svakodnevnu jeftinu odeću koju je čuvala u svojoj kutiji za selidbe, u Rikovoj sobi.

Kao kakvi huligani iz visokog društva, sestre su okružile Sake i tako je saterale uz olupinu helikoptera. Sve su se zapiljile u nju u radoznom iščekivanju, zbog čega se Sake gotovo oduzela.

Čitavog života Sake je maštala da jednog dana upozna svoje otmene polusestre, ali ne ovako, nije htela da bude u centru pažnje. Ogromnu je grešku napravila što je dozvolila svom ocu da je dovede ovde, i to ne samo zato što je uspeo i da sruši prokleti helikopter.

Ukočila se pod teretom pogleda svih iz doline Nape, koji su želeli, zapravo *zahtevali*, da im se ona obrati, da nešto učini. *Reci nešto, kako bismo čuli naglasak iz sirotinjske četvrti. Reci nešto, bilo šta, kako bismo to ponovili, objavili na mreži, titovali, i time dokazali da smo bili ovde.* U svom kraju je mogla da ne pridaje važnost takvim stvarima, ali ovde, među ovim ljudima, u ovom potpuno drugačijem svetu, tako nešto nije mogla da izvede.

Uz pomešana osećanja stida i treme, Sake je shvatila da nema nameru da im se obrati jer nema šta da im kaže sve i da hoće, i zato je prezrivo gledala na njihove kritičke poglede, stvarne ili umišljene. Sve što je u životu posedovala bile su dijamantske minduše i vatreno osećanje samoodržanja, i toga se ne bi odrekla ni zbog koga niti bilo čega. Nazovite to razmetanjem, tu istrajnu odlučnost da ostane uspravna, da ne bude odvučena na dno. Sake je vodio taj životinjski instinkt – bio joj je nezamenljivi vazduh za pluća, gorivo u mašini. Život joj je zavisio od toga kako je upravljala tim svojim instinktom. Ovde, pred svim ovim ljudima, osećala je kako ga lagano isisavaju iz nje.

„Kako si?“

Sake je jedva odvojila preneraženi pogled od nepreglednog mnoštva nepoznatih lica i usmerila ga prema ispruženoj ruci. Pratila je tananu ruku sve do blagih očiju, kestenjaste kose i niske bisera oko vrata neke žene – bila je to nevesta. Njena sestra Sovinjon. Izgledala je otmeno poput svog imena: elegantno, spokojno i povlašćeno.

Bila je sve što Sake nije.

Sake nije ni osetila kada joj je mlaz žuči poleteo iz jednjaka – pravo na prelepu mladinu venčanicu.

„Oh!“, uzdahnula je Sovinjon i pogledala svoju haljinu, lica izobličjenog od gnušanja.

Svi prisutni uzdahnuše za njom i prinesoše ruke usnama.

Sake je u glavi tuklo i kolena su joj klecala. *Toliko o prvom dobrom utisku.*

Devojka je zakovrnula očima i noge su joj popustile. Bil ju je uhvatio pod ruke u pravom času, dok joj je glava nemoćno pala na njegove grudi.

„Vodim je do bolnice *Kraljica doline*“, rekao je Bil.

„Ona je dobro“, rekao je njen otac, kome je jedno oko nateklo.

„Mora da se pregleda, kao i vi. Hajdete, povešću vas oboje.“

„I da odem sa svadbe svoje najstarije ćerke?“

Iza njega, začuo se glas: „Sačekajte ambulanta kola.“

Zašto da čeka, kada su mu kola tu? Sem toga, bolno je saosećao sa ovom mladom ženom. Već je bila u šoku zbog udesa, a sada mora da je beskrajno ponižena zbog toga što se isповраćala pred svima. Ko ne bi bio? Skinuo je svoj sako i ogrnuo ga preko njenih ramena, rukom je uhvatio oko struka zarad oslonca i progurao se kroz upiljenu gomilu ka parkingu vinarije.

„Biće sve u redu“, rekao joj je.

„Tejlor...“, promrmljala je i osvrnula se oko sebe. „Moj pas...“

„On nas prati, vidiš? Pobrinićemo se za tebe.“

„Ona“, ispravila ga je Sake. „Žensko je.“

S terijerom u njenom krilu, odvezli su se sa imanja dok je na njega, uz zvuke sirene, pristizalo vatrogasno vozilo. Bil je posegnuo za kutijom maramica koju je držao na zadnjem sedištu kako bi brisao kafu koju su njegovi klijenti prosipali. Bio je ponosan na čistoću svoga vozila.

Sake je izvadila maramicu i obrisala lice. „Hvala što si me izbavio odande.“

„Ma nema problema. Zar nećeš da vežeš pojas?“

Gurnula je upotrebljenu maramicu u odeljak na vratima i svezala pojas. „Eto. Srećan?“

Bil kratko klimnu glavom. Spadao je u ljude koji sve rade po propisu. U poslu mu se to pokazalo od koristi.

S nevericom je osmotrila pokidanu žicu svojih slušalica a zatim je gurnula beskorisnu spravu u svoju torbu.

„Imaš li muziku u ovoj šklopociji?“

„Izvini?“

„Radio?“

Odabrao je odgovarajući ekran. „Izaberi šta ti je volja.“

Prelistavala je spisak i zaustavila se na jednoj pop pesmi.

„Odvezi me do najbliže autobuske stanice.“

Pogledao ju je zbunjeno. „Kuda si mislila da ideš?“

„Tamo gde mi je mesto. Uzela sam slobodan dan zbog venčanja, ali moram da se vratim na posao u ponedeljak, imam smenu u tri ujutro. Sem toga, čeka me i plata. Juče su je delili, a ja sam je propustila.“

Bil frknu. „Neću te odvesti do autobuske stanice.“ Devojka je očigledno pretrpela šok.

„Neću u bolnicu.“

„Đavola nećeš. Ortak, upravo si preživela udes helikoptera.“

„Jesi li me to nazvao ortak? Ovde se još uvek tako priča?“

„Ja tako pričam.“ Ipak ga je malo pogodilo to što je rekla. Kada je reč „ortak“ izašla iz upotrebe? Tako je to kada samo radiš i nikad se ne zabavljaš. Probudiš se jednog dana, imaš dvadeset devet godina a tinejdžeri se podsmevaju tvom rečniku.

„Kako god, nećeš me odvesti u bolnicu!“

Stigli su do plavog znaka na kojem je ispod reči *Kraljica doline* strelica pokazivala levo i Bil je skrenuo.

Čvrsto se uhvatila za sedište. „Ne mogu.“

„Zašto, plašiš se bolnica ili tako nešto?“

„Nemam osiguranje. I neću da ostavim Tejlor.“

Bil šmrknu. „Pobogu, upravo si preživela udes! Treba da te pregledaju. Brini o osiguranju kasnije. Izvini ako sam suviše ličan, zar ti nisi ćerka Ksavijera Sen Pjera? Čitavo jedno krilo ove bolnice nosi njegovo ime. Pas može da ostane u mojim kolima. Temperatura se spušta, ostaviću odškrinute prozore. Sem toga, video sam da si se držala za glavu kao da te boli.“

„Glava mi je dobro. Samo nisam htela da prisustvujem tom – dešavanju.“

Bil se namršti. „To *dešavanje* je svadba tvoje sestre.“

„Pravi si genije“, rekla je odlučno i usmerila pogled ka prozoru sa svoje strane i talasastom pejzažu.

Očigledno je pretrpela nekakvo oštećenje mozga. Ko bi normalan odbio takav neverovatan poziv? Čak i da se helikopter nije srušio, sutra bi svi pričali o ovoj svadbi. Svi mediji će to preneti.

„Ne slažeš se sa svojim sestrama?“

„Uopšte *ne poznajem* svoje sestre.“

Šta da kaže na to? Bil je čuo kada je Ksavijer predstavio Sake trima ćerkama koje ima sa Lili d'Amboaz, ali nije tome pridavao značaj jer mu je bilo važno da Sake bude zbrinuta.

„A ti?“, pitala je Sake, sada već manje zajedljivo. I dalje se pretvarala da posmatra pejzaž dok je mazila svoju dahtavu kerušu.

„Da li ih poznajem? Aha. Donekle. Dovoljno da budem pozvan na venčanje.“

„Reci mi šta znaš.“

S rukama na volanu, Bil je nakrivio glavu i zviznuo. Odale da počne? „Toliko toga ima da se kaže. A da prvo ti meni kažeš šta znaš, da mi olakšaš?“

Sake se ponovo uozbiljila, zacoktala i zakolutala očima. „Dobro, pristajem. Šardone je srednja sestra, plavokosa. Osovala je neko sirotište ili tako nešto...“

„Fondaciju za decu doseljenika, ne sirotište“, ispravio ju je.

„Fondaciju, sirotište, koga briga? U svakom slučaju, smatraju je za nekakvu pobožnu izviđačicu dobrotvorku. Mora da je mnogo teško u životu kad samo trošiš novac svog ćaleta.“

„Šardi ne troši očev novac za to.“

Sake ga je pogledala s istinskim iznenađenjem.

Bil je to znao jer je nedavno pristao da bude član Upravnog odbora Šardine fondacije. Oduvek je bio slab prema obespavljenima.

„Ali nastavi.“

Sake je ponovo prikupila hrabrost. „Merlo je najmlađa, i pravi nakit koji može da se kupi samo u prodavnicama *Harington*.“

„Tako je.“

Ova je devojka i te kako spremna na svađu.

„A tu je i privlačna nevesta...važna advokatica.“ Sake baci na pod kola savijenu laticu ruže sa svoje haljine.

Taj pokret je nehotice usmerio Bilov pogled na njene beskrajno dugačke noge. Crna kratka haljina bila je toliko zadignuta da se jasno video mali razmak između njenih butina, tamo gde su se sužavale ka preponama. Bil se lako promeškoltio u svom sedištu.

„Verovatno će me tužiti zbog toga što sam oštetila njenu firmiranu haljinu, čim se vrati s medenog meseca.“

„Znaš da se tako nešto neće dogoditi.“

„Nadam se da će već nešto iskopati kako bi se presvukla za slavlje.“

Bil nije hteo ništa da kaže.

„A šta znaš o njemu?“

„O kome?“

„O tvom ocu.“

„Dolazi i odlazi iz mog života, kao da sam železnička stanica.“

„Žao mi je.“ *To mora da je bolno.* Bilov otac je pouzdan kao satni mehanizam.

„A sad ti.“

„Hm. Dobro. Ksavijer Sen Pjer. Da vidim. Rođen ovde u Napi, školovan u najboljim školama u Parizu, što objašnjava njegov akcenat. Razvio je porodični posao s vinom u jednu od najčuvanijih robnih marki na svetu. Oženio se filmskom zvezdom...“ Ups. Bil ju je pogledao kako bi se uverio da je nije uvredio, ali njeno lice je bilo bezizražajno. Pa dobro. Činjenice su činjenice. „Sa njom je izrodio tri ćerke. Žena je poginula, devojčice su poslate u internate a zatim na fakultete. Nije se ponovo oženio.“

Ne bi mogao da kaže da je tokom godina Ksavijer bivao usamljen.

„Toliko sam mogla da nađem i na Vikipediji“, našalila se jetko.

Nesumnjivo je nešto veoma ozbiljno mučilo Sake. Nešto mračno. Pri najmanjem povodu zauzimala je odbrambeni stav poput pokvarenog alarma u kolima koji se oglašava svako malo, ali ga je istovremeno i očarala, kada se stvorila tako ni iz čega, sa tim uspravnim tetovažama sa kandži karakterima koji su se protezali niz njene ruke. Pitao se šta predstavljaju.

Za razliku od nje, Bil Dajmond je tek prosečan, običan tip, ništa posebno. Bio je sve suprotno od očaravajućeg, znao je to, kao što su i drugi znali. Pa opet, ne biste svoju nekretninu, najverovatnije ono najdragocenije što posedujete, poverili nekom očaravajućem, već nekom bezbednom, staloženom i pouzdanom.

Sake je zatvorila oči i uronila dublje u bolnički jastuk, pokušavajući da se ne sekira zbog Tejlor. Poslala je Bila Dajmonda natrag na svadbu, s vodom u čaši od stiropora i kesom u kojoj je bilo dovoljno hrane za nedelju dana, pošto ga je prethodno naterala da se zakune da će brinuti o njenom psu.

Pokušala je da opusti svoje neprestano prenapregnute mišiće, uvek spremne na situaciju u kojoj mora da se bori ili da beži. Zbunjivalo ju je to što su je tetošili, prvo Bil Dajmond, koji se ponudio da je odveze do bolnice pa čak i da umesto nje popuni papire za prijem u bolnicu, a zatim i krupna sestra koja joj je namestila jastuk i pitala je da li hoće nešto za čvorugu koju je doktor pronašao na njenoj glavi na mestu gde je prilikom sletanja udarila u vetrobran. Sake nije navikla da joj drugi ugađaju.

Dok je nebo izvan bolničkog prozora njene sobe tamnelo a pilula koju joj je Florens Najtingejl dala počinjala da deluje, začula je zloslutno razdraganu graju u hodniku. Širom je otvorila oči kada su se na vrata ušetale šuštave zlatnožute suknje.

„Sake?“ Nevesta se presvukla u haljinu do kolena, tek neznatno manje raskošnu od venčаницe.

Dok su Sovinjon i njene sestre uklizavale u sobu i oko kreveta, Sake se čvrsto poduprela rukama uz telo i još dublje zaronila u jastuk.

„Jesi li dobro?“, pitala ju je Merlo, koja je stajala pri dnu kreveta, i zveckala onim svojim nanizanim narukvicama.

„Došle smo da te obidemo“, izgovorila je plavuša sa njene leve strane.

Šardone je uživo bila mnogo lepša nego na fotografijama, ali tako je izgledao i Tihi okean dole kraj poluostrva, ali kada bi te jednom primamio da udeš, ledena voda bi te šokirala. A šta je sa Rikom i njegovim orlovskim nosom, kicoškim držanjem, prirodnim napućenim usnama? Riko, koji je prošao nekažnjeno dok je gledao kako njoj stavljaju lisice i guraju je na zadnje sedišta policijskih kola pre manje od trideset šest sati? I on je prelep.

„Dobro sam.“

Šardone se graciozno spustila na podnožje kreveta i Sake se nehотиčno trgnula, ne skidajući pogled sa svoje zlatokose sestre.

Sovinjon je sela sa druge strane. „Jesi li sigurna? Šta su rekli doktori?“

Okružena svojim bolno lepim sestrama, Sake oseti kako joj se puls ubrzava. „Rekla sam da sam *dobro*“, ponovila je i povukla bolničko ćebe do brade.

Sestre su se naivno zgledale, ali nisu mogle da prevare Sake. „Došle ste, videle ste. Koliko puta treba da ponovim?“

Sada su je sve tri mrko pogledale. Kao da zaista nisu razumele zašto bi ih odbijala, kao što su one *nju* odbile pre toliko godina.

Sovinjon je tada ustala. „U redu je. Doživela si pravi šok. Umorna si.“

Plavuša je sledila njen primer. „Pustićemo te da se odmoriš. Samo smo htele da se uverimo da si dobro, i da ti stavimo do znanja da mislimo na tebe.“

Uz lepršanje prefinjenih izmanikiranih prstića poželele su joj laku noć, i onda su otišle, tri žar-ptice koje su odlepršale u svoje raskošno gnezdo.

Kada je čula da se klizna vrata zatvaraju dalje niz hodnik i kada je znala da je bezbedna, Sake je ustala i otapkala do ogledala u toaletu.

Nikako nije mogla sakriti kako se oseća. Izbledela bolnička pidžama nije ulepšala njenu bledožutu boju kože. Donji kapci su bili izmrljani maskarom, umršena kosa joj je padala preko ramena. Ako je iko na svadbi bude ogovarao, a sigurno hoće, istina je da Sen Pjerovo američko-japansko kopile nije nimalo nalik na njegove ostale anđeoske potomke – da je zapravo čista katastrofa.

Samo dan pre venčanja, otac – čudno joj je da čoveka kojeg više ne poznaje naziva tako, ali tako je ostalo još od detinjstva, kada ga je gotovo redovno viđala – saznao je koliko nisko je Sake pala, kada ga je njegov advokat pozvao. Samo je čekao da se svetkovina okonča kako bi odlučio šta da radi s njom.